

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodosio Presbytero. 91.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Math. 25. bat enim, Ite in ignem qui paratus est Diabolo & Angelis eius) tum verò communis ille omnium hostis, tum quòd genus nostrum sensim ac paulatim vitium excutere, ac virtutem admittere, atque impietatem ablegare, ac pietatem amplecti perspiceret, tum quòd condemnationis suæ decretum audisset, acrius aduersum nos flauit, atque hæreses in lucem protulit. Nam cum pietati iam oblectari nequeat, in id omni animi contentione incumbit, vt per ipsius nomen plerosque ad impietatem ducat: atque pietatis specie atque obtentu veritatem euertere conatur: eosque, qui optimæ vitæ laude persæpe excelluerunt, per corrupta dogmata obterit. Etenim vnicum hoc illi opus, vnicumque studium est, vt omnes ad vnum, siue per vim, siue per adulterina dogmata, in exitij pelagus secū præcipites agat. Hæc igitur hæresum principes cogitantes, aduersus veritatem femina iacere desinant, illud secum reputantes, quòd ipsi præ cæteris in summo periculo versantur. Desinant etiam illorum auditores anticipatæ duntaxat opinioni seruire, atque aduersus veritatem impetum facere: ne alioqui magnum omnique sermone præstantius Saluatoris facinus, quantum quidem in ipsis est, inane atque infrugiferum reddant. Desinant item ij, qui rectis quidem dogmatibus gloriantur, verum per vitæ segnitiam ea facere conuincuntur, quæ eos nothos ac spurios pietatis discipulos esse coarguunt: atque ad rectam fidem optimam vitæ rationem adiungant. Sic enim futurum est, vt omnes Dominicam vocem laudes nostras prædicantem audiamus.

Theodosio Presbytero. 91.

Act. 17. Quoniam in tuis ad me literis quaesivisti quamnam ob causam Arcopagus tribunal illud Atheniense vocaretur, in quo cōcionem habuit Paulus: hoc respondeo, hunc locum idcirco hoc nomen confe-

αὐθόρως καὶ ἀγγέλοις αὐτοῦ· τότε δὴ ὁ κοινὸς ἀπάντων ἐχθρὸς ὄραν καὶ τὸ ἡμέτερον γένος ἡρέμα, καὶ χτ' μικρὸν τιμὴν μὲν κακίαν ἀποσοφίζον, τιμὴν δ' ἀρετῶν προσηύδα· καὶ τιμὴν μὲν ἀσέβειαν ἐξοστρακίζον, τιμὴν δ' εὐσεβείαν ἀσπασίζον· ἀκούσας δὲ καὶ τῆς κατ' ἑαυτὸ ἀποφάσεως τὸν ἦρον σφοδρότερον ἐπνευσέ κατ' ἡμῶν· καὶ τὰς ἀρέσας ἔτεκε· τῆ γοῦ εὐσεβείᾳ ἀπισημαί μιν κέτι δυνάμει, τῷ ὀνόματι αὐτοῦ εἶν ἀσέβειαν πολλὰς χειραγωγῶσαι φιλονεικεῖ· καὶ προσηύδα εὐλαβείας, τιμὴν ἀληθείαν ἀνατρέψαι πεισθῆται, καὶ τοὺς βίᾳ πολλὰς ἀρετῶν ἀλάμποντας διεφθαρμένοις δόγμασι καταχλίσει· ἐν γὰρ αὐτῷ ἔργον ἔχει μίαν ἀσπασίαν πάντας ὁμοῦ εἴτε ἀσέβειας, εἴτε ἀσπασίαν δόγματων εἰς τὸ τῆς ἀπώλειας μὲν ἑαυτοῦ καταποντίσαι πέλαγος· ταῦτα οὐκ ἐπινοοῦντες, παυέσασαν μὲν οἱ τῆς ἀρέστων ἡγεμόνες τὰ χτ' τῆς ἀληθείας ἀπειρόντες ἀέρματα, ἐπινοοῦντες ὡς αὐτοὶ μάλιστα πάντων εἰ μάλιστα κινδύω σαλεύσιν· παυέσασαν δὲ καὶ οἱ τῶν ἀκρατῶν, ἀσπασίαν μὲν δολοῦντες, καὶ χτ' τῆς ἀληθείας γενομένοις, ἵνα μὴ τὸ μέγα καὶ λόγον καὶ νοῦν ὑπερβάλλον τῷ σωτήρι κατατόξαται· τὸ γὰρ ἦρον ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀρῶν ἀποφύνασι· παυέσασαν δὲ καὶ οἱ τοῖς ὀρθοῖς μὲν δόγμασι ἐναβρυμένοι, ἀσπασίαν δὲ τῆς χτ' τὸν εἶον βαθυμίας ἐλεγχόμενοι, ταῦτα δρῶντες, ἀ νόθους αὐτῶν τῆς εὐσεβείας φοιτητῶν ἀποφάσει, καὶ μετὰ τῆς ὀρθῆς πίστεως τιμὴν ἀρίστην πολιτείαν συγκληνάτωσαν, ἵνα πάντες ἀκέρωτοι τῆς βασιλικῆς φωνῆς ἡμῶν ὑπακουήσιν.

Θεοδοσίᾳ πρεσβυτέρῳ. 91.

Ἐπειδὴ γέγραφας, τίνος ἕνεκεν ἄρειος πάγος ἐκαλεῖτο, τὸ ἐν Ἀθήνησι δικαστήριον, ἐν ᾧ καὶ ὁ Παῦλος ἐδημηγόρησε· ἀντιπετέλλω, ὅτι ὁ ἄρειος, ὡς φασιν, ἐκείσε δι' ἡμῶν ἔδωκε πάγος δέ, ὁ ὑψιλός

μηλὸς τόπος· ἐν γὰρ ὄρεσιν ἦν ἐκεί-
νο τὸ δικαστήριον, ὅθεν καὶ πάραρχοι κα-
λουῦνται παρὰ πῶν, οἱ τῶν κωμῶν ἢ
τόπων πῶν ἀρχοντες.

Τῷ αὐτῷ. 5β.

Ἐπειδὴ καὶ ὅτι τίσιν ἀλοῦς ὁ Ἄρης,
δίκην δὲ δάκεν, ἐγένεσας μαθεῖν, αἰχύ-
νομα μὲν φράσαι, ὅμως δ' οὐδ' ἐρῶ. ἔ-
λεγχε γὰρ ἔσται ἐλλήνων σαφῆς τὰ
λεξιόματα· ὅταν γὰρ οἷς φασὶ τῶν πάν-
των ἀξιοματῶν εἶναι, καὶ ταμίαις ἰφθίειν,
μήτε σωφροσύνην, μήτε τὸ κέλαιον ἔχον-
τες ὄρθως, εὐλογῆ γ' ἂν εἴεν σεπτοί· τοὺς
μὲν οὐδ' ἄλλως, ἵνα μὴ μακρὸν ποιήσω
τὸν λόγον, παρήσω, καὶ τοὶ πολλοὺς ἔ-
χων εἰπεῖν, ἐνὸς δὲ ἔπιμνησθῆσμαι μόν-
ον, τὸ τὸ ζητήματα παρὰ σὲ σαφηνί-
ζοντος. Ἀρχαὺλη τῆ Κέκροπος ἔταος
ἐξηγηθῆναι φασὶ τὸν Ἄρεα, ὡς μηδέ-
πω τῆς ἡλικίας αὐτῆς δυναμίδος παρ-
ρηολύτων ἀναχέσθαι γάμων, θερμὸν
ὄντα καὶ ἀκόλαστον ἐραστῆν, μύνηται ἐπὶ
τὸν κέλαιον τῆς φύσεως, παρὰ τὸν χει-
ρὸν βιάσασθαι, καὶ ἦν μὲν ἡ παῖς, ὡς φα-
σιν, ἀπαλὸν ἐπὶ τῆς ἡλικίας τὸ ἀνδρῶς
ἔχουσα· ὁ δὲ προσκυμῶνται ἀξίω, αὐ-
τοχέδιον νυμφῶνα ταύτη ποιεῖ τῶν δα-
φος, οὐ πειθεῖ τῆς κόρης τὸ ἐθέλειον
δείξας, ἔ τῶν κελίων τῶ δύναι τὸν
γάμον παρεγκόταν βία καὶ ἰσχῆ,
γάμων ἐλύσαστο λάφρα· συμβίωσας
ποίνω ὅτι πολὺ, οἱ ταύτης ἀγῆ τιῶ
Ἀλκίππην, ἢ ἔχει Ἀλιρρόθιος, ὁ τῶ
Ποσειδῶνος υἱός, ἀλλὰ δυσχεράνας ὁ
Ἄρης ὅτι τῆ ὑβρεῖ τῆς θυγατρὸς, ἀνα-
ρεῖ τῶτον, αὐτὸν ἑαυτὸν λαθῶν, ὡς ἐ-
βιάσαστο τιῶ Κέκροπος· καὶ ὅτι μὲν
καὶ τῆς ἐνεγκύσεως τιῶ βίαν ἀφ' ἧ τὸν
γάμον ἐσάλευσεν, οὐδὲ μικρῶς ἑαυτὸν
ἀξίον εἶναι μέμφεως ἐδοκίμασεν· ἐπι-
δὴ δὲ Ἀλιρρόθιος ἔτε το ἄαρρον ὑβρι-
σεν, ἔτε τὴν βίαν τῆς πειθεῖς παρεπί-
μνησεν, ἀλλ' ἐποίησιν σιωπῆν τιῶ κό-
ρην τῶν παθεῖν, εἰ μὴ ἢ ἐγαλείας αἰ-

cutum fuisse, quòd Mars illic, vt aiunt, iu-
dicium subierit. Pagus autem est sublimis
locus. In edito enim loco situm erat hoc
tribunal. Vnde etiam apud nonnullos Pa-
garchi appellantur qui oppidulis aut locis
quibusdam imperant.

Eidem. 92.

Quandoquidem illud quoque intel-
ligere cupis, cuiusdam sceleris conuictus
Mars supplicio affectus sit, pudet quidem
me narrare, sed tamen exponam. Nā eius-
modi sermo perspicua Gentilium refuta-
tio erit. Cū enim eos, quos rerum om-
nium moderatores atque custodes esse
aiunt, nec pudicitiam colere, nec rectè at-
que integrè iudicare constiterit, multum
certè ab eo abfuturi sunt, vt iis diuinus
honor adhiberi debeat. Ac quidem alios,
ne sermonem in longiùs producam, præ-
termittam (licet alioqui complures profer-
re queam) vnum autem duntaxat com-
memorabo, qui id, quod abs te quaeritur ex-
planet. Martem Agraulæ, Cecropis filia, vt
quæcadedò infano amore exarsisse aiunt, vt
cū eius ætas matrimonij opus nondum
ferre posset, ipse tamen, vt erat feruens ac
petulans amator, clausum adhuc natura
folliculum præmaturè inuaferit. Ac puell-
a quidem, vt narrat, tenero adhuc ætatis
flore erat: ille autem, qui diuinos honores
sibi adhiberi postulabat, pauimentum ei
extemporanei cuiusdam thalami loco ef-
ficat, atque cū nec verborum blanditiis
puellæ voluntatem illexisset, nec ij, pe-
nes quos id ius erat, eam illi in matrimo-
nium præbuisset, vi atque audacia matri-
monij spolia tulit. Cū igitur diuturnam
cum ea vitæ consuetudinem habuisset, Al-
cippen ex ea sustulit, qua Halirrothius
Neptuni filius potitus est. At verò Mars
filia contumeliam infenso animo ferens,
eum interfecit: non animaduertens ipse,
quòd Cecropis filia vim attulisset. Et qui-
dem ob vim Agraulæ adhibitam, ne leui
quidem reprehensione dignum se esse iu-
dicauit: posteaquàm autem Halirrothius
nec ante maturam ætatè puellæ stuprum